

SOLUȚIE BIROCRATICĂ

— Trebuie să-mi fac un transplant
de picior: mă strînge pantofulll!

● IULIE E LUNA LUI CUPTOR.
DE CE NU FEBRUARIE? NE-AM
MAI FI ÎNCĂLZIT PUȚIN...

● În februarie e un ger de crapă
pietrele. Baremi dacă ar fi vorba
despre pietrele de la ficat!
Ar fi ceva!

URZICĂ

3

ANUL XXII
15 FEBRUARIE 1970
16 PAGINI - 1,50 LEI

ÎNSEMNĂ- RILE UNUI INDISCRET

● Fericiți cei ce nu pun inimă la nimic: își menajează nu numai cordul, dar și situația.

● Generozitatea pare virtute numai celor obișnuți să ceară.

● Hotărârile pripite sînt o formă a indeciziei.

● Interviu: invenție comodă. Spui ce ai pe inimă, te răcorești și, dacă nu-ți mai convine, îl dezminți.

● În fond, ingratitudea nu vine din răutate. Lăsăm deoparte soba, pălăria de paie și umbrela, cînd le-a trecut vremea. Aceasta însă nu înseamnă că la prima ocazie nu vom căuta să ne servim de ele.

● Sentimentul, ideea, vibrația — le ai sau nu le ai. Totul este să cucerești forma. Nu odată te duce la idee căutarea unei rime, a unui emistih.

● Lăsați iluzia consacrarilor postume! Posteritatea va avea destul de furcă cu proprii ei literatori, ca să mai gireze polițele noastre!

● Experiența vieții te face egoist, avar și ipocrit. Cu cît practici mai mult infamiile acestea, cu atît vei crește în ochii semenilor tăi. Sinceritatea, generozitatea te minimalizează.

● Noile religii au răsărit, totdeauna, după marile dezastre.

În veacul nostru, însă, cînd nimeni nu crede fără să cerceteze, religiile noi nu mai pot fi fecunde, căci intră de-a dreptul în observațiunea spiritului critic, care, interzicîndu-le faza de iluminare și eliminîndu-le exagerările, le distruge fundamentul.

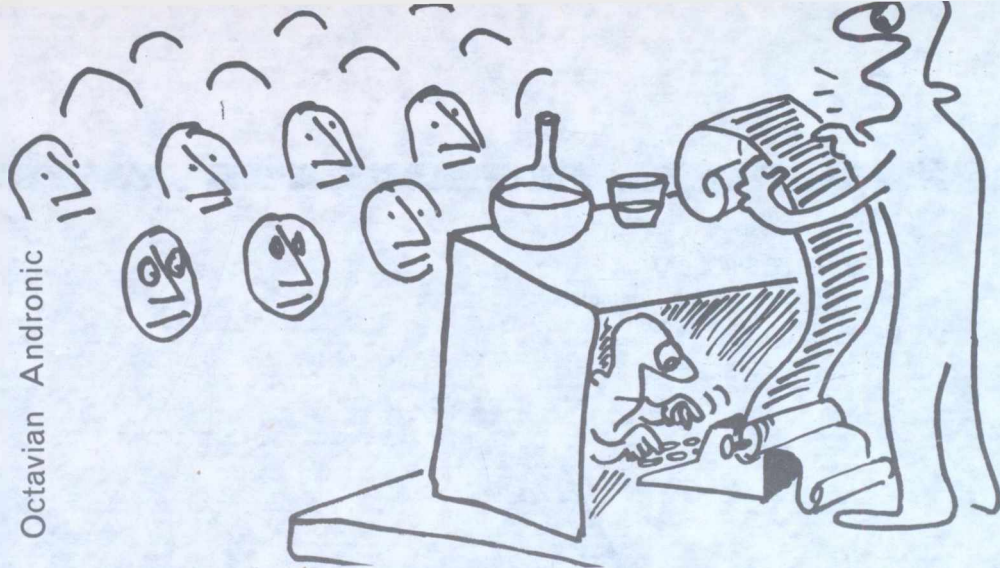
● Fără îndoială au fost gări pe care (atîtea inundații!) le-a luat apa și sînt trenuri care nu pleacă. Dar este exagerat să se spună că secolul nostru se caracterizează prin faptul că trenurile stau pe loc și numai gările pornesc.

● Cîinii aceștia de pază sînt prea vigilenți: nu lasă să intre nici prietenii.

● Delicateță: lașitate bine crescută.

● Evită eforturile inutile, ca să poți duce pînă la capăt efortul necesar.

● Nu mai am melancoliile de la douăzeci de ani. Omul tînr trăiește neliniștea viitorului. Împăcat cu destinul, bătrînul nu mai are neliniști, fiindcă nici viitor nu mai are.

Octavian Andronic

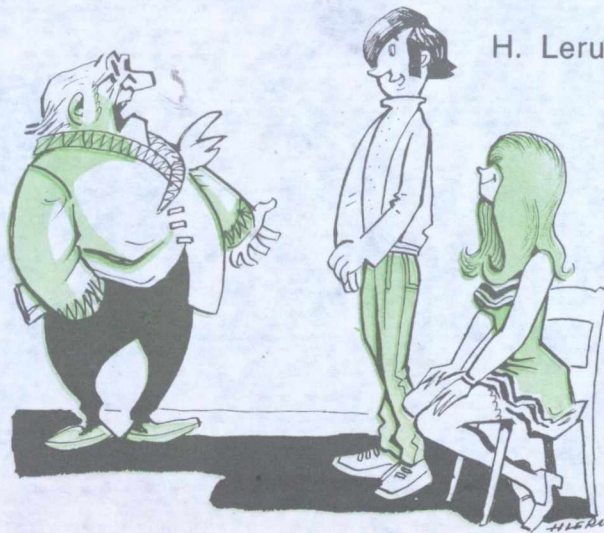
ACCIDENTUL

— Alo!
— Hai! Hei!
— Aoleu!
— Gicu! Vino-ncoa!
— Doamne! Ce-i acolo?
— Ei, poftim!
— Nene, oprește drăcia asta și lasă-ne să coborîm!
— Sile, nu te amesteca! Stai aici lîngă mine!
— Stai, dragă, să văd ce e!
— Vin și eu!
— Tu stai aici că iar leșini!
— Îmi dai voie? Sînt medic.
— Si eu.
— Și atunci, ce stai?!
— Sînt veterinar.
— De ce nu dă mașina înapoi?
— I s-a prins haina în caroserie.
— Rochia... e femeie...
— Cu atît mai mult...
— Aștia cu Fiat 600 fac cele mai multe accidente...
— Dar consumă puțin.
— Că nu se uită pe unde merg!
— Groaznic... Doamne... doamne!...
— Nu-mi boci în ureche, cucoană!
— Sigur, ție ce-ți pasă!... Tinerii de azi!
— De ce nu dă mașina înapoi?
— Trebuie s-o lase așa, pînă vine miliția.

— I-a trecut peste burtă... sâraca... s-a dus...
— Dar cum s-a întîmplat?
— Nu vezi? El venea de acolo și ea a ieșit incorect pe poartă...
— Nu te-mpinge, dom'le!...
— S-a pus în vînzare?
— Ce?
— Ce era în camion!?...
— Lasă-ne, dom'le... noi stăm aici pentru accident...
— Nu se moare din atît... călcătura peste burtă se operează frecvent. Am citit eu că-n Sudan, un medic a operat într-o zi...
— Ar trebui dată mașina înapoi.
— A anunțat cineva miliția?
— Vine ea și neanunțată. Ar trebui o macara.
— Nu-i nici un zor... tot a murit... doamne iartă-mă...
— Că nu se uită pe unde merg!
— La fel a fost odată pe Zborului, cînd eram eu elev acolo...
— Ai făcut cumva la «Unirea»?
— Da... în 62. Dar matale?
— Și eu. Păi atunci am fost colegi!... Cum de nu te-am recunoscut, domnule? Îl mai ții minte pe Lampă?

— Ei, cum nu? Dar eu te-am recunoscut imediat... erai prieten cu grasu, nu-2
— Ba da!... Știi că Gulici s-a măritat?
— Ei, nu vorbi! Urita aia? Cu cine?
— Dați-mi voie, să văd și eu...
— N-ai ce să vezi...
— Ar trebui dată mașina înapoi...
— Ei, poftim! Cască ochii, Fane, și altă dată s-o ascuți pe bunicuța, dacă nu vrei să pățești și tu la fel! Să nu te mai prind vreodată că treci strada!
— Dar...!
— Numai șoferu-i de vînală!... Că habar n-au să frîneze! Că nu-i de ajuns să apeși pe pedală și gata!... Frîna are și ea dichisul ei. Întîi o palpezi încet cu virful piciorului de vreo două ori și pe urmă glisezi încet pe ea... că dacă o bruschezi, uite ce se-ntîmplă... Pentru că, uite, dom'le, asta-i pîrghia roții și de aici vine un braț care culisează... așa...
— Ce dai cu cotul, nene?
— Pardon!
— Ce scapi, mă?!
— Alo, domnu'! Nu vă certați aici!
— Hai dragă, de aici! Ce? Îți place să vezi sînge?!
— Ar trebui dată mașina înapoi...
— Dar ce-i aici? Ce s-a întîmplat?
— Nu știu. Acum am venit și eu. Cred că-i un bețiv.
— Că nu se uită pe unde merg.
— I s-a făcut rău cuiva.
— Eu am fost de la-nceput. Camionul ăla...
— Ce-i cu el?
— Nu vedeți? A venit omul cu sînge rece și i-a dat sîngele cu cuțitul.
— Vorbește citeț, nene! Ce-a făcut?!
— Nu-ți spun? I-a tăiat gîtul! E sîngele acolo!
— Cui?
— Găinii, dom'le!...
— Că nu se uită pe unde merg!...

Petre Bokor

H. Leru

— ...și din ce veți trăi?
— Vom juca la Loto.

Scrisorile lui „Urzicel”

NENE DIRECTORE AL ÎNTRINDERII JUDEȚENE DE
CONSTRUCȚII MONTAJ, TG. JIU

Mare noroc ai că eu nu sint părinții matală unde te-a lăsat barza în bonețică, scutece și plăpumioară bleu cu fundă roșie ca să nu te deochi. Dacă aș fi în locul lor, nu ți-aș mai aduce bomboane și jucărioare, ca să te înveți minte. Poate așa o să-ți placă de acum încolo școala și o s-o termini. Știi, eu vorbesc de cea din orașul Motru, adică despre Grupul școlar minier. Dacă matală veneai acolo ca elev, o isprăveai în trei ani, pe când, în calitate de constructor, nu știi ciți îți trebuie, de parcă ai fi Goguță, cel de pe strada noastră, care într-alăta a îndrăgii clasa a II-a încît din 1968 nu se mai desparte de ea, chiar și la cealaltă școală unde s-a mutat.

În toamna anului 1967, Grupul școlar și-a început activitatea în plină activitate a constructorilor dumatăle. De aceea, profesorii nu deosebeau pe elevi de lucrători, iar o dată, directorul a vrut să scadă nota la purtare unui tînăr prins cu țigara aprinsă în gură, însă pînă la urmă l-a iertat aflînd că este mozaicar și i-a cerut și el una. Nici azi nu s-a schimbat situația. Elevii care vor să chiulească de la ore, stau degeaba pe săli și atunci profesorii îi confundă cu lucrătorii matală care, de asemenea, trag la fit. Altfel, în șapte luni terminau cabina de la poartă, unde să domicilieze opt ore pe zi un nenea portar cu șapcă, la care să ducă mina dreaptă cînd spune «Să trăiți!». Dar și fără dînsul, tot nu poate să intre nimeni în curte, că

nu-i dau voie grămezile de moloz și de materiale împrăștiate pe acolo, în lipsă de asfalt.

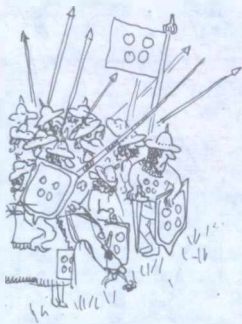
Cu cantina, Grupul școlar stă mai bine, nelipsindu-i decît ușiile. Ele stau nemontate și rezemate de pereți din lipsa unor balamale. De aceea, acum iarna, elevii mîncă, la prînz și seara, înghețată cu fidea în chip de supă și piftie cu cartofi, mazăre și fasole drept ghiveci. Iar după aceea, de la cantină se duc la cabinetul medical, unde sint tratați cu bomboane de piramidon și aspirină sau suc de Sirocol, cum mi-a dat și mie tanti 06, cînd aveam 39 de grade la umbră, că așa ajunsese după trei zile de gripă.

Acum mai bine de un an, adică în decembrie 1968, matală, nene director, trebuia să dai gata Grupului școlar minier Căminul 4. În locul lui ai dat însă elevilor toate asigurările că-l vor avea în trimestrul III din 1969, promisiune de care ar fi mîndru și baronul Münchhausen al lui nenea Gârdescu de la «Val-Vîrtej», unde și dînsul se laudă, deși nu este director la Întreprinderea județeană de construcții montaj din Tg. Jiu.

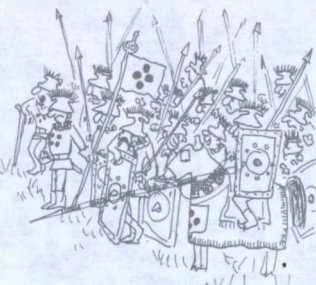
Matală, în schimb, ai avut milă de elevii anului I. Te-ai gîndit că aceștia, în timp ce lucrează în ateliere, se murdăresc și, după aceea, trebuie să se ducă la baie, care e cam departe. Pentru a-i scuti de drum le-ai aranjat dușul chiar în ateliere, făcînd un acoperiș bun să strecuri ceaiul cu piine și unt ce se dă elevilor dimineața la cafea cu lapte. În felul acesta, acoperișul înlocuiește și instalația de aerisire încă nemontată fiindcă prin găuri, între doi-trei fulgi de zăpadă sau alte averse locale, pătrunde și puțin aer curat.

Nene director, la acest Grup școlar minier ar mai fi și altele pe care însă nu le țin minte fiindcă sint preșcolar și nu merg la școală ca să fi învățat memorizarea. Și chiar dacă le-aș ști, nu le-aș putea scrie aici pe toate, că nenea secretarul de redacție mai are și altceva de pus în revistă. De aceea, închei aici rîndurile mele scrise cu mina unei tanti dactilografe la mașină. Înainte însă vreau să-ți spun că, dacă elevii de la Grupul școlar minier se pregătesc să lucreze în subsol, nu e drept ca matală să nu fii la înălțime cu întreprinderea pe care o conduci din birou, fără a te duce și pe acest șantier de la Motru. Că, dacă te duceai, eu, acum, cu banii de mărci pentru scrisoarea de față, îmi luam niște caramelle cu lapte praf.

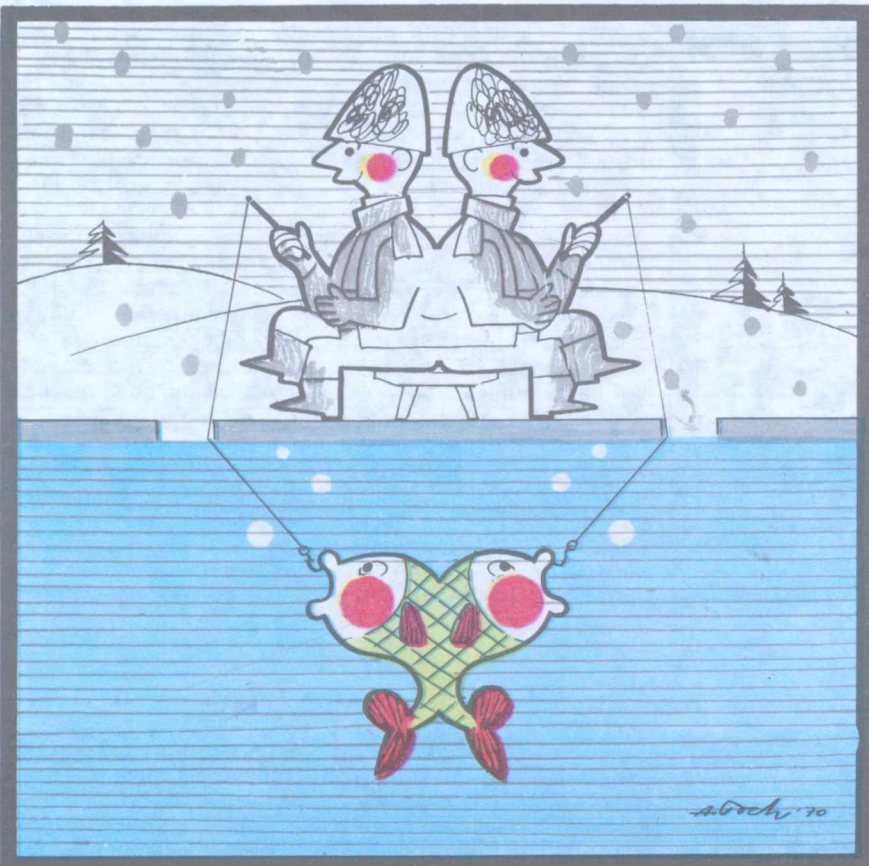
«URZICEL»

FĂRĂ CUVINTE

D. Aram

A. Poch

SIAMEZI

Crocodilul

de Al. Bilciurescu

Toți spun c-am ochii înfiorători
Ce-aruncă o hipnotică vâpaie,
Iar gura mea cu dinți de ferăstraie
Te-atrage spre abisul de orori!

Aspectul meu feroce dă fiori
De teamă orișicui! Ca o potaie
Sărmanul ins se tulbură și, vai, e
Cu oase transformate-n scobitorii!

Stăpîn pe Nil, stăpîn sint orișunde
Acolo unde-s apele profunde,
Și cruț doar pe budiștii filozofii!

Mi-e teamă de-o ființă, de femeie,
Ca nu cumva din pielea mea să-mi iee,
Căci astfel este moda la pantofii!

Cinism

Cu gîndul la cinismele lui fine,
Odată, Diogene-ntimplător
Văzu la umbră stînd un cerșetor
Mîncînd hulpav din pumn niște măslîne.

Probabil că acest dejun ușor
Sau poate (dacă-și amintea el bine)
Figura celui care sta pe vine
Opri în drumul său pe gînditor:

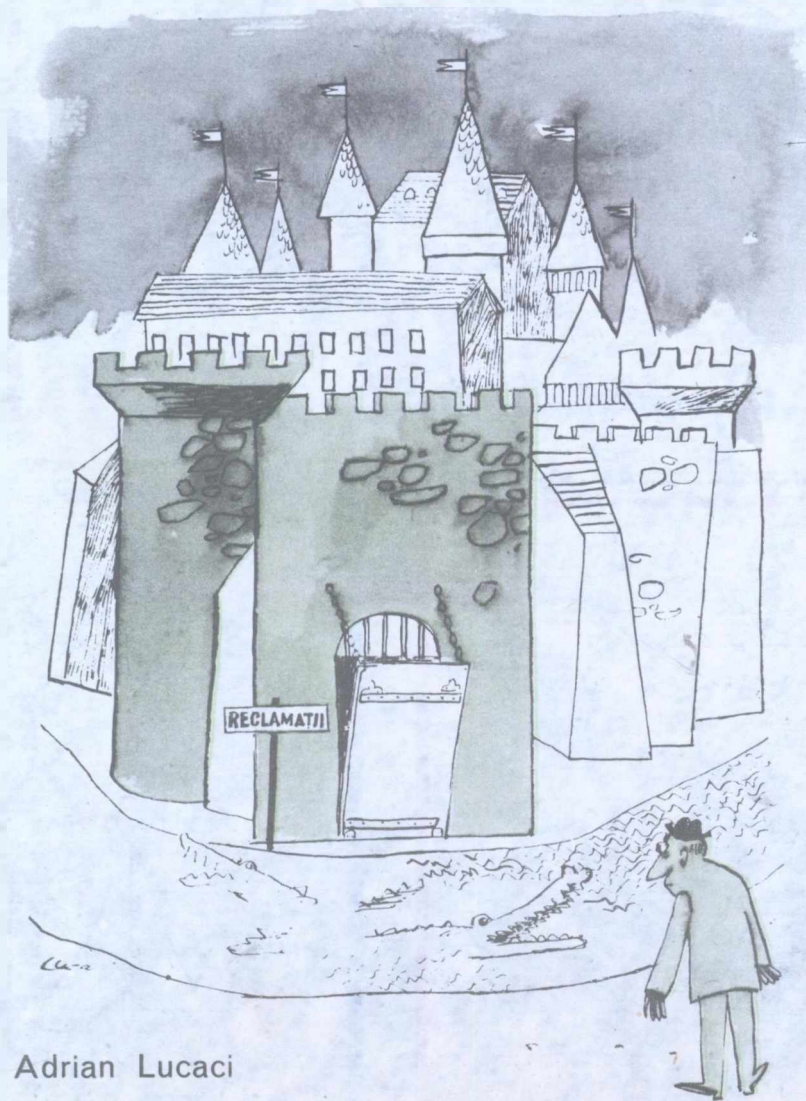
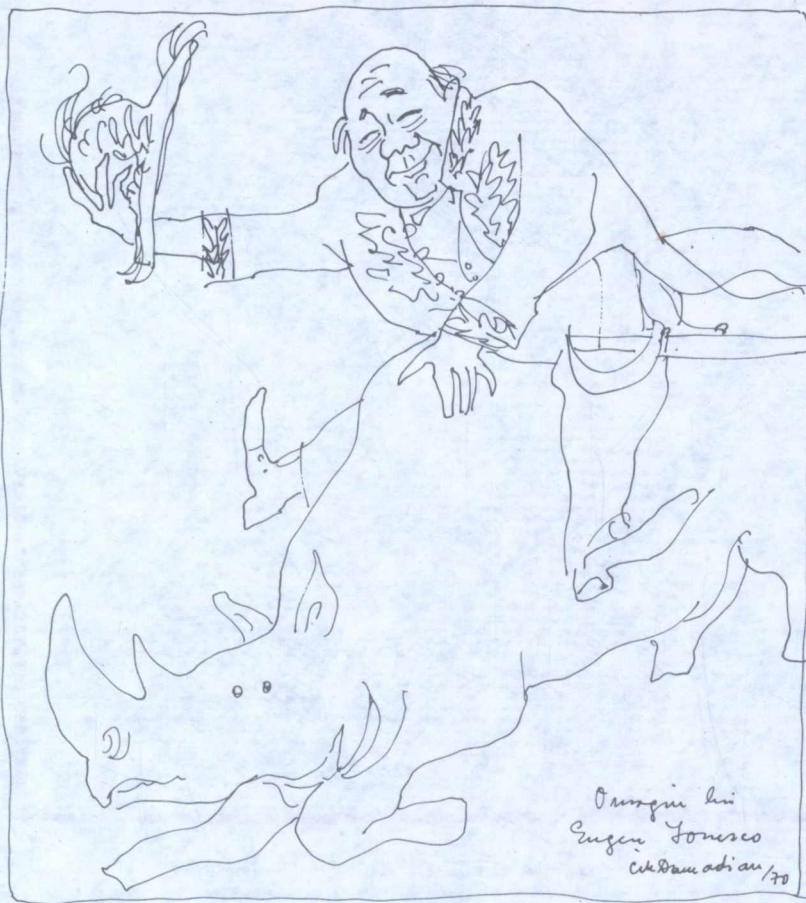
— Nu ești tu oare Mellas, bogătașul
Ce-ar fi putut să cumpere orașul?
— Da, Mellas sint, dar bogătaș am fost!

— O, tu risipitorule, învață:
De-ai fi mîncat modest întreaga viață
N-ai fi prînzit acum atît de prost.

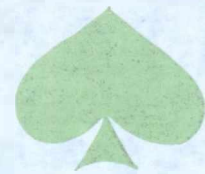
C. Ottescu

Cik Damadian

Adrian Lucaci

PERFORMANȚE

Fiecare localitate își are specificul ei, specific cu care se mîndrește și care, prins în obiectivul aparatului fotografic, devine o «vedere». La îmbogățirea acestor imagini și peisaje contribuie într-o anumită măsură, și constructorii a fel de edificii.

Contribuția unor constructori la îmbogățirea imaginii peisagistice a județului Mehedinți îmbracă unele aspecte de care mehedințenii, oameni mai realiști, nu se prea mîndresc. E drept că nici constructorii nu țin la... vedere ceea ce au de ascuns, așa că ne simțim datori să intervenim.

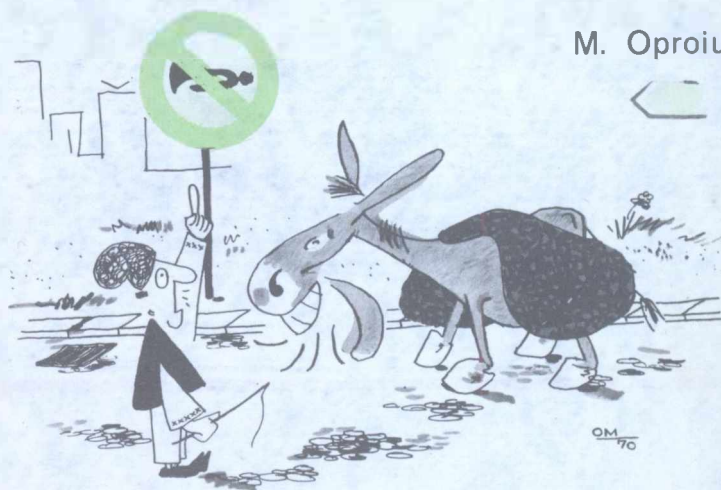
Bunăoară, în stația C.F.R. Șimian te întîmpină mormane de ciment pietrificat, care constituie o mărturie a «activității» Șantierului nr. 24 al I.C.C.F. Craiova. Șantierul «Electromontaj» Sibiu a ținut să-și marcheze trecerea lăsînd ca amprentă o sumedenie de stîlpi prefabricați distruși, care arată acum a monumente funerare rămase din vremurile preistorice.

Am comite o nedreptate strigătoare la cer, dacă n-am pomeni și de «contribuția» Șantierului nr. 3 al Trustului de construcții Timișoara. De fapt, acest lucru nici nu suferă comparație. E ca și cum ai așeza colosul alături de pigmei. În materie de risipă colosul este reprezentat de Șantierul nr. 3 al Trustului de construcții Timișoara, din fața căruia se vor da la o parte cu teamă și respect cei doi pigmei: Șantierul «Electromontaj» Sibiu și Șantierul nr. 24 al I.C.C.F. Craiova.

Acest colos, numai la lucrările executate în orașul Orșova Nouă, a «realizat» pierderi din risipă de materiale, care se ridică la un milion de lei.

În depozitul șantierului se află 60 de panouri de prefabricate complet distruse, iar afară zac, sub cerul liber, 12 000 m.p. de vată minerală și 59 tone de ciment. De-a lungul liniilor de garaj C.F.R. își așteaptă obștescul sfîrșit, împrăștiate în cea mai perfectă harababură, peste 200 000 de cărămizi.

Păi cînd auzi de asemenea performanțe, cum să nu stringi din (mehe) dinți?

M. Oproiu

Ștefan Tita

STANȚE
ALBE

Brr, minus cincil! Miine-o să fie
Desigur minus zece grade.
În capilara-i colivie
Mercurul nestatornic scade....

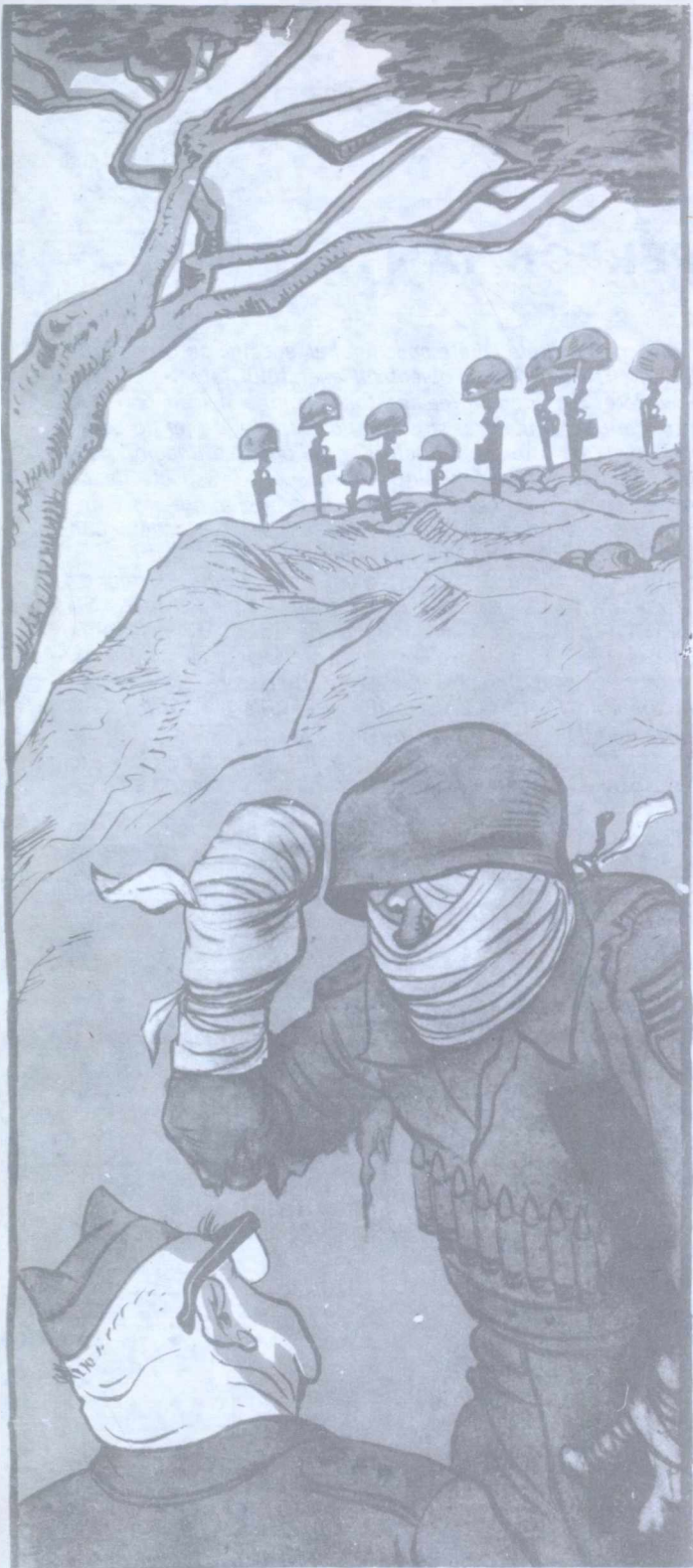
Se plimbă cerul prin natură
Pe fulgii dalbi mărunți și mulți
Ce cad, precum o albă zgură,
Pe pomii vineți și desculți....

O umbră pare bietul soare,
A celui care-a fost odată.

O farfurie zburătoare
De după nori, așa arată....

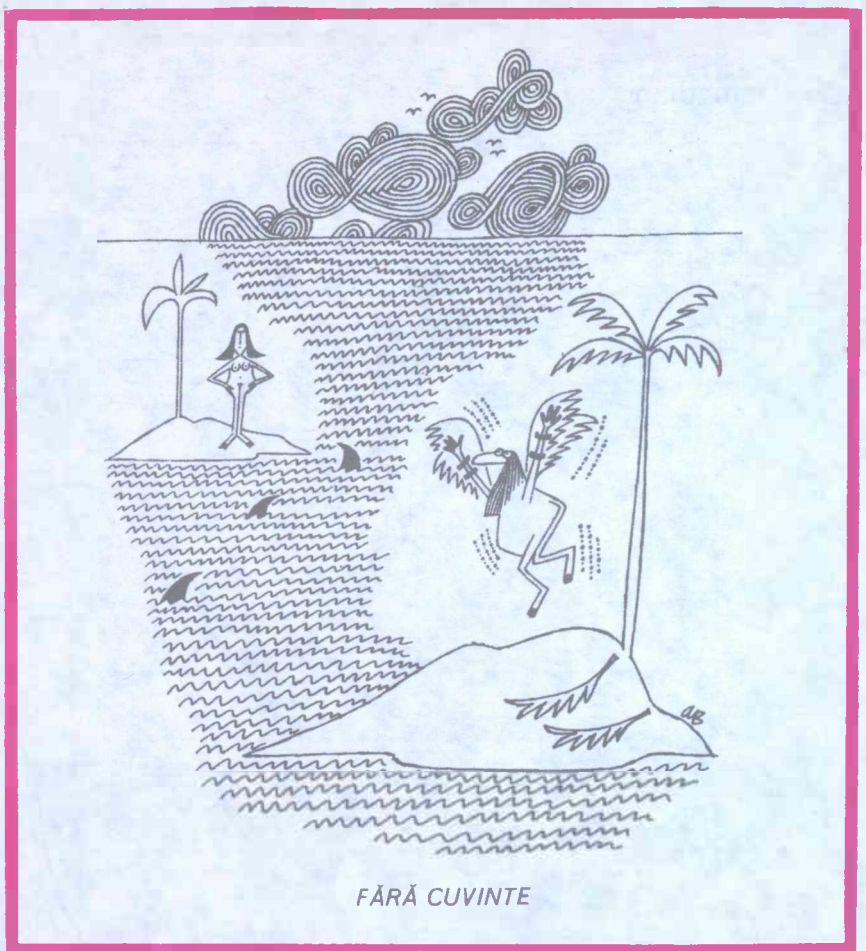
Dar viața nu încremeneste
Sub clopot de tăcere gravă:
Gingia griului pocnește,
Dar mai pocnește și o țevă....

Brr, iarnă ce-ți așterni covorul
Și te afirmi cutezătoare
Noi totuși o să-ți ducem dorul
În lunile caniculare....

ÎN VIETNAM

— Generale! Compania de sub comanda mea a fost la înălțime...

FĂRĂ CUVINTE

«NEBELSPALTER» — (ELVEȚIA)

FĂRĂ CUVINTE

«SZPILKI» — (R.P. POLONĂ)

— Cetățene, ești de acor

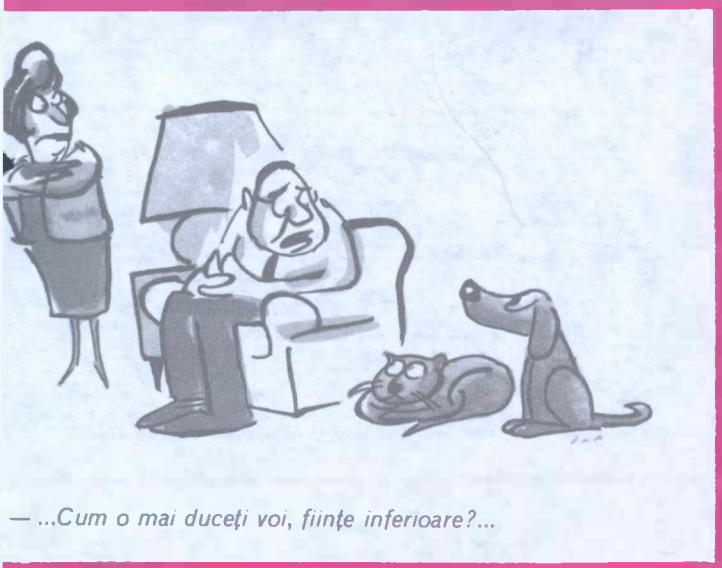
UMOR CU FOAR- FECA

«EULENSPIEGEL» — (R.D. GERMANĂ)

FĂRĂ CUVINTE

«NEW YORKER» — (S.U.A.)

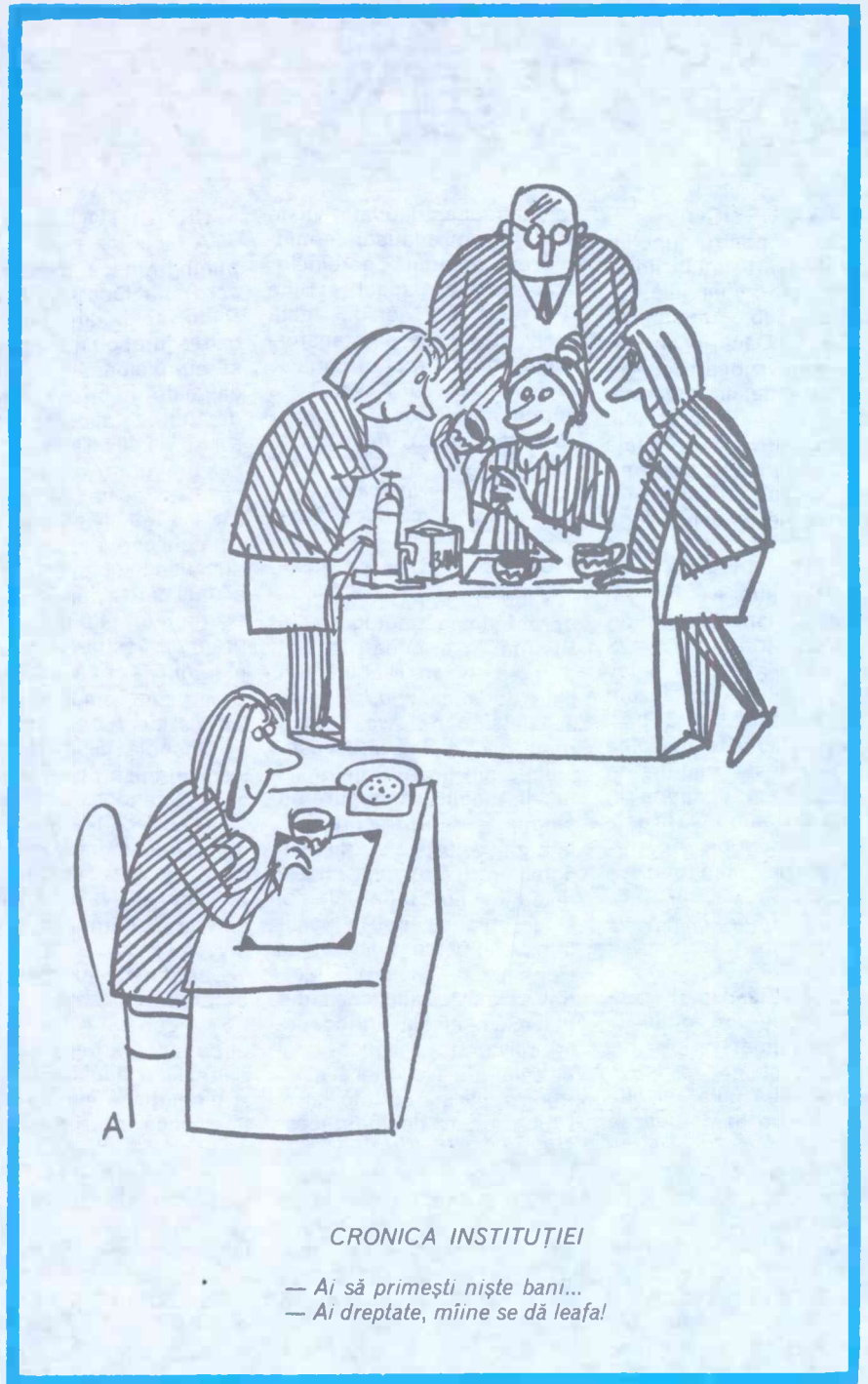

— ...Cum o mai duceți voi, ființe inferioare?...

«PAVLIHA» — (R.S.F. IUGOSLAVIA)

! să iei de soacră pe această cetățeană?

CRONICA INSTITUȚIEI

- Ai să primești niște bani...
- Ai dreptate, miine se dă leafa!

«LUDAS MATYI» — (R.P. UNGARĂ)

FĂRĂ CUVINTE

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRII

DRAGĂ URZICO,
În orașul nostru funcționează de foarte mulți ani o întreprindere comercială, cunoscută sub denumirea de I.C.R.A. Dacă în probleme de aprovizionare cu alimente se vede aici o permanentă preocupare, în schimb în ceea ce privește grija față de ambalaje nu se vede nimic... Recent un impresionant stoc de ambalaje fiind depozitat afară sub cerul plumburiu și totodată lăsat fără nici o supraveghere, a luat calea dispariției definitive, înregistrându-se astfel o pagubă de mii și mii de lei.
Nu știu cum, dar auzind ce s-a petrecut la I.C.R.A., zic și eu că parcă tot mai bine era să fi fost «pagubă în ciuperca» decât «pagubă în ambalaj din lemn». Că în asta cind intră pagubă, nu mai poate să iasă din cauza... capacului!

Răducanu I., Baia-Mare

URZICO,

La C.A.P.-ul Tipari, sectorul porcine are doliu la gard. Un număr de 31 porcine au fost găsite într-o dimineată fără puls, iar alte 48 de porcine au trebuit să facă cunoștință directă cu arta parlagiilor, că o oră dacă mai erau lăsate neatînse, se prăpădeau cu toate deodată..

Și acum câteva amănunte: din neatenția unui îngrijitor, în amestecul de hrană pentru porci a fost introdus, din eroare bineînțeleș, dar asta nu scuză rezultatul final, o bună cantitate de mortar și de nisip.... Cine ar fi crezut vreodată că aceste două materiale de construcții, atât de solicitate pe șantiere, o să

ajungă așa, deodată, niște «prețioase» adausuri în mincarea destinată porcinelor cooperativei respective! Bine că nu li s-a servit... tablă galvanizată, că se transformau porcii direct în conserve! Atunci să fi văzut ce minunăție ar fi fost! O... industrie alimentară în suc propriu!....

Stamatescu V., com. Tipari, jud. Timiș

URZICO DRAGĂ,

Cine intra pînă mai deunăzi în incinta autogării din Bistrița îl prindea imediat durerea de cap. Nici una din cele două case de vânzare a biletelor nu avea afișat programul de lucru. De asemenea din lipsa brațelor de metal, menite să asigure un singur sens de trecere prin fața ghișeeilor, se produceau aglomerări și o dată cu ele discuții suficient de violente. Unele chiar cu ecou în localitate... Și peste toate astea trona abuzul casierului Moldovar. Ioan, căruia, dacă nu-i plăceau ochii sau sprâncenele cuiva, nu-i vindea bilet de călătorie. Nu vroia și gata! Pentru cele aici arătate, I.T.A Cluj, de care depinde această autogară, a luat măsurile ce se impuneau. E drept că mult i-a mai trebuit pînă să dea curs plîngerilor ce i-au fost adresate, dar, în fine... Acum, ce să mai vorbim, treburile la autogara Bistrița merg ca pe roate. Mă rog, și pînă în prezent într-un fel tot mergeau ele, dar ca să fiu sincer, mai mult se învîrteau.... Și asta după părerea tuturor.... «ie, ie, altceva!»

Banțui Gh., Bistrița

URZICUȚO

A tăcut mare vilvă în Cîmpulung-Muscel reclama pe care și-a făcut-o Gheorghe Radu, sosit din Caracal, și care a jurat cu mina pe inimă și cu picioarele în pantofi că poate «fabrica» bancnote de 10 lei.... dacă i se dă un avans de 40 000 de lei necesar procurării de hîrtie specială și a unor chimicale.

Și a găsit el mai mulți cetățeni care i-au dat diverse sume de bani, printre ei fiind și unul care a depus pe masa escrocului 14 000 de lei! E drept că gestul l-a făcut numai după ce a văzut personal cum omul venit din Caracal încerca să «producă» o bancnotă falsă de 10 lei. Dar din lipsă de materii prime, experiența n-a reușit. Asta abia că l-a convins pe naivul încărcat de speranțe să-și deșarte chimirul, că deh, într-un eventual «geniu» ca nea Gheorghe, merita să investești fonduri.

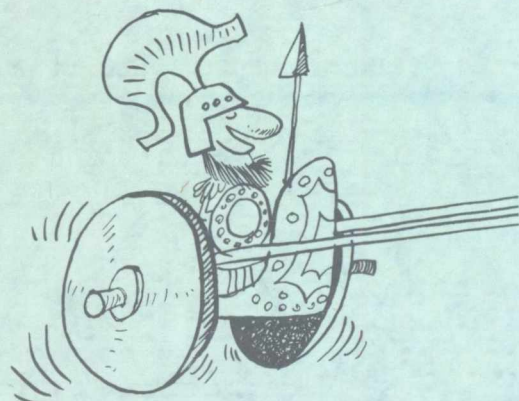
Șarlatanul însă, nici măcar de prea bună calitate nu s-a dovedit să fie! Adică spunea el că face și drege, dar pînă la urmă n-a făcut nici o brînză, și bineînțeleș nici bani! Dar asemenea cazuri, fie ele chiar insuccese evidente, legea tot nu le ocolește. Așa că acum pe Gheorghe... «Radu l-a chemat» și nici nu l-a mai lăsat să plece... Se știe doar că escrocii sînt simpatici, atunci cum să-ți vină să le mai dai drumul după ce pui mina pe ei?!....

Ivănescu M., Cîmpulung-Muscel

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

Adrian Andronic

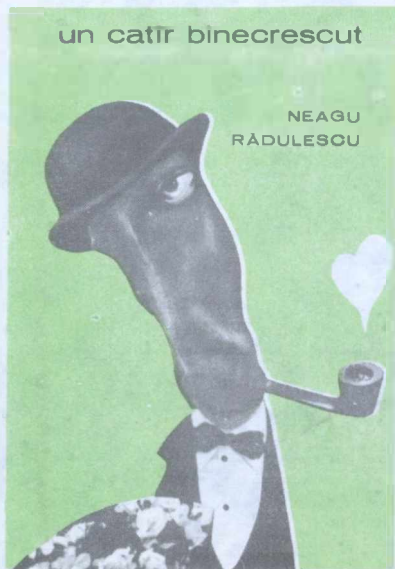
«EVOLUȚIE»

un catîr binecrescut

A APĂRUT

„UN CATÎR BINECRESCUT“

420 PAGINI DE UMOR DE NEAGU RĂDULESCU EDITURA MINERVA

Auto-critică

de V Hilmu

Un cotoi cōtrobăi
Într-o zi
Bufetul stăpîni-si
Și, sperînd să dea de urma
Unui mușchi cam fezandat,
El constată indignat
Că fusese devorat
De bătrînul Chiț cu turma.

Și atunci roșii solemn:
— Sînt nedemn
Că n-am păzit bufetul
Așa cum trebuia s-o fac!
Simt cum mă sfișie regretul
În... stomac!

GOGULICI

FERICESTE LUMEA!

ORICE ASEMĂNARE CU REALITATEA NU ESTE CHIAR CU TOTUL ÎNTÂMPLĂTOARE.

Între gangsteri

În urmă cu vreo treizeci și ceva de ani, apariția lui pe ecran dădea fiori reci spectatorilor. Mic de statură, dar vînjos, cu o privire dură, metalică și cu o voce tăioasă ca un pumnal, actorul american George Raft se specializase în roluri de gangster. În cele câteva zeci de filme pe care le-a turnat, numărul victimelor lui trecea cu mult de o mie. Le ucidea cu pistolul sau cu șișul, cu drugul de fier sau cu cianură de potasiu, cu ștreangul sau cu miinile goale — pe scurt, cu tot arsenalul pe care i-l punea la dispoziție inventivitatea scenariștilor. Și, după fiecare asasinat, buzele lui subțiri schițau un zîmbet sarcastic, care dovedea, publicului că, dacă temutul bandit auzise vreodată de cuvîntul «conștiință», în nici un caz nu-i cunoștea semnificația.

Astăzi, la 73 de ani, George Raft nu mai sperie pe nimeni, pentru că nu mai ucide pe nimeni. După ce l-a pus să comită crime în dreapta și în stînga, Hollywoodul l-a condamnat la respectabilitate pe viață, nemaioferindu-i

nici un angajament. Dar pînă și cetățenii respectabili nu pot trăi fără să mănînce. Așa încît, George Raft și-a căutat de lucru în singura meserie pe care o cunoștea... nu, nu cea de gangster, ci cea de actor.

După îndelungi peregrinări fostului tilhar de pe peliculă i s-a oferit un rol într-o emisiune de publicitate la televiziune. De data aceasta nu mai avea de-a face nici cu arme de foc, nici cu arme albe, nici măcar cu arme de praf, cum este cianura de potasiu. Întruchipind un bunic blajin și sfătos, George Raft era nevoit să îndure cu stoicism o nesfîrșită serie de neajunsuri de la liota lui de nepoți. Cei mici de tot îi vîrau delicatele lor degețe în ochi. Cei care erau ceva mai răsăriți îl invitau plini de solicitudine în fotolii căptușite cu piuneze. Cei mari îl delectau cu farse rafinate, proptind de pervazul ușii găleți cu apă care i se vărsau în cap de cum trecea pragul. El înfruntau aceste încercări cu un suris resemnat care semăna cu sarcasticul zîm-

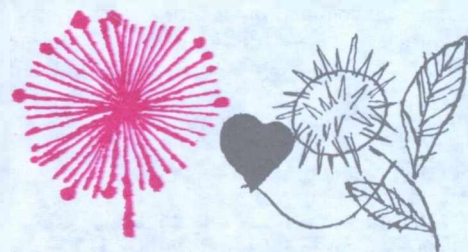
bet de odinioară cam tot atît cît seamănă un papuc de tată-mare cu un pistol automat. Iar în clipa cînd simțea că totuși îl părăsește angelica lui răbdare, trăgea o dușcă din elixirul tranchilizant căruia îi făcea reclamă și reîncepea să-și adore nepoții.

Dar încercarea cea mai grea nu lor li s-a datorat. După turnarea ultimului film din seria celor douăsprezece, consiliul de administrație al firmei care produce tranchilizantul a descoperit că un asasin ieșit la pensie nu se potrivește într-un rol de bunic. În consecință, s-a cerut refacerea scenelor respective și interpretul a fost dat afară fără a i se plăti nimic pentru osteneala și suferințele sale.

George Raft s-a adresat justiției, ceea ce, pentru un exbandit, e nu numai paradoxal, ci și umilitor. Dar, vorba lui:

— Gangsterii din filme îi distrează pe oameni. Gangsterii din consiliile de administrație îi jefuiesc.

N. MINEI

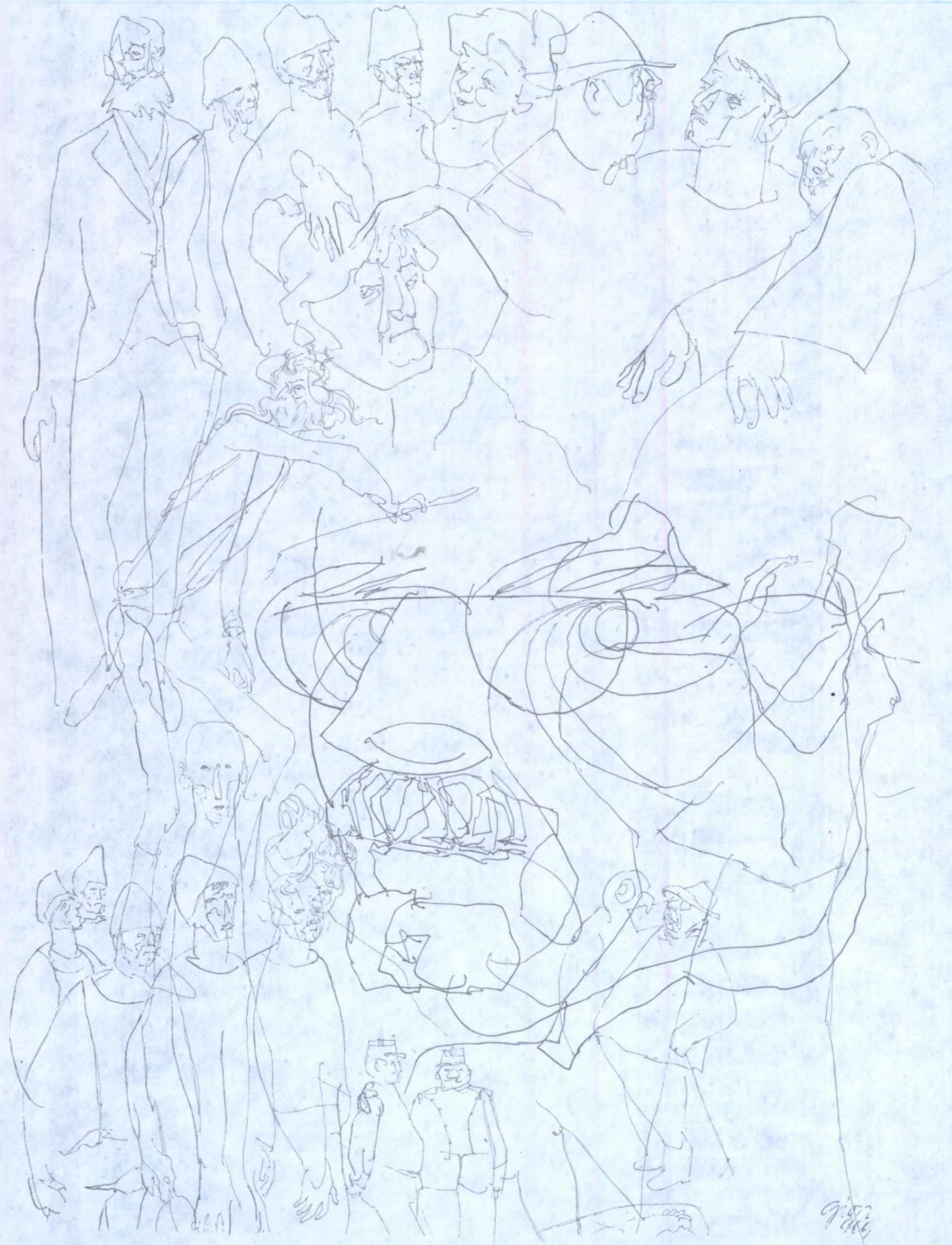
Scaietele îndrăgostit

Cenușiu și țepos, scaietele se-ndrăgostea pe rînd de toate fetele. Bunăoară acum a zărit la margine de drum o domnișoară păpădie și s-a amezat de pălărie.

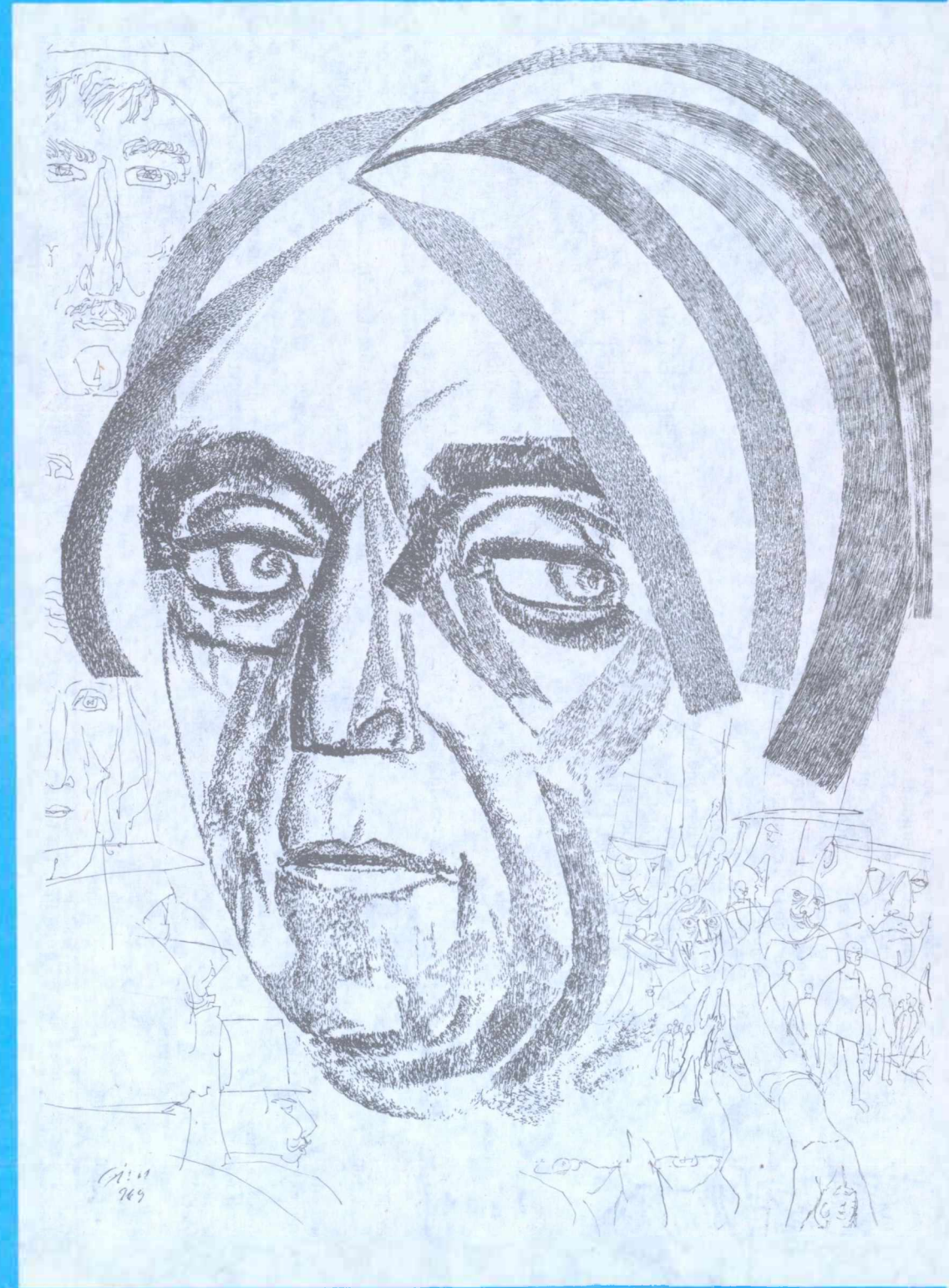
Idila a mers cît a mers, mai cu o vorbă, mai cu un vers, — scaietele era și poet — pînă cînd încet, încet, pălăria păpădiei s-a făcut pămătuf și-a zburat puf cu puf pe aripile vîntului în cele patru zări ale pămîntului. Din floare n-a mai rămas decît piele și os, adică un băț cenușiu și țepos.

Scaietele atunci i-a întors scirbit, spatele, dînd prilej să birfească suratele: — «Cum vrei s-o mai iubească. soro, la fel? Prea a-nceput să semene cu el!»

A. Ciurunga

TUDOR ARGHEZI

LIVIU REBREANU — Lumea în '907 —

